

In memoriam

Op 20 april 2017 is Ina Weldink overleden. Zij is 89 jaar geworden.

Ina was een van de eerste artsen binnen de Rutgers Stichting die zich expliciet als seksuoloog profileerde, en wel in het bureau Haarlem. Na haar artsexamen had zij zich aanvankelijk gespecialiseerd tot kinderarts, maar nadat zij als analysant kennis had gemaakt met de psychoanalyse switchte zij naar die professie. Binnen de Rutgersstichting was zij de enige analytica, en dus de eerste die na de grondleggers Van Emde Boas, Musaph en Levie de dieptepsychologie vertegenwoordigde. Ze maakte de periode mee dat de Rutgersstichting, in 1969 van de NVSH losgemaakt, het aanbod aan mensen met seksuele problemen serieus uitbreidde, waarbij maatschappelijk werkers en psychologen in de organisatie geïntroduceerd werden. Uiteindelijk leidde dit tot psycho-sociale teams in zeven grote steden, en daarnaast nog enkele solisten op wat kleinere bureaus. De organisatie noemde hen "gesprekkenspreekuurhouders". Ina was zeer betrokken bij de organisatie en bezocht trouw de landelijke bijscholingsweekends, waar zij zowel qua postdoctorale scholing als qua leeftijd altijd een buitenbeentje was. In 1981 was zij betrokken bij de oprichting van de VVS (de voorganger van de NVVS). Vanaf 1985 voerde zij enthousiast het secretariaat eerst onder voorzitter Willeke Bezemer, en later onder voorzitter Jelto Drenth).

Zij had een bijzondere stimulerende rol bij het tot stand komen van 'Seks als Probleem' (1979), een door Rutgersstichtingseksuologen geschreven boek, leesbaar zowel voor een breed scala aan hulpverleners als voor de geïnteresseerde leek. De gelukkige omstandigheid dat haar echtgenoot directeur-eigenaar was van uitgeverij Holland Haarlem maakte dit mogelijk. Omdat hij de gewoonte had altijd 5000 exemplaren op te leggen was dit boek vele jaren later nog steeds bij de Slechte verkrijgbaar. Ina schreef uiteraard zelf een hoofdstuk over psychoanalyse en seksproblemen, en in 1987 hield zij tijdens het WAS-wereldcongres in Heidelberg een voordracht over het incesttaboe. Voor het losbladige Handboek Seksuele Hulpverlening schreef ze een hoofdstuk Exhibitionisme en Hulpverlening, waarin haar psychoanalytische grondhouding weer duidelijk bleek. Zij kon in 1987 vignetten aanbieden van 9 exhibitionistische cliënten, hetgeen voor iemand met zo'n kleine aanstelling opmerkelijk mag heten. In haar aanpak liet zij zich kennen als opmerkelijk tolerant en pragmatisch.

Ina heeft het werk bij de Rutgersstichting gecombineerd met analyses bij het IMP, en ook in een kleine privépraktijk. Vanaf 1992 vormden zij met Willeke Bezemer en Bert Lam het Seksuologisch Centrum Kennemerland. Ze was supervisor voor de opleiding tot psychoanalyticus, maar de seksuologieopleiding van de NVVS kwam voor haar te laat om nog een supervisierol te spelen. Ze was verder opleider bij de landelijke organisatie van Psychoanalytische tekentherapeuten.

Ina was een markante verschijning, met een donkere stem en een bedachtzame trant van formuleren. Een zekere zwaarte hing er altijd wel om haar heen; ze heeft in haar jonge jaren veel voor de kiezen gehad. Nochtans was de omgang met haar prettig, en er kon met haar hartelijk gelachen worden. Wie de analytische discours heeft leren kennen als zwaarwichtig en enigszins hermetisch, zal de bijdragen van Ina waarderen als prijzenswaardig lichtvoetig en transparant. Als voorbeeld de laatste alinea's van haar hoofdstuk uit Seks als Probleem:

Wanneer je vanuit psychoanalytisch gezichtspunt kijkt naar paren met seksuele stoornissen valt het op dat de man vaker bang is en de vrouw vaker boos. Het feit dat zijn angst sterker is dan haar boosheid brengt hen in therapie. Hij is bang voor beschadiging van zijn penis of voor haar vagina, zij is boos omdat ze geen penis heeft (Freudiaans gedacht of meer feministisch gezegd: omdat ze zich achtergesteld voelt). Maar waarom is zijn angst groter dan haar boosheid? Omdat een verlies moeilijker te verdragen valt dan een gemis, met andere woorden: angst geeft een sterkere motivering voor therapie dan boosheid. Hoe vaak deze stelling opgaat is natuurlijk een vraag waar je over kunt redetwisten, maar zelf zou ik in ieder geval willen stellen dat, wanneer mannen en vrouwen in het leven gelijke kansen kregen, de eerste zich minder bedreigd, en de laatsten zich minder boos hoefden te voelen. Wellicht zouden er dan ook minder seksuele functiestoornissen optreden.

Willeke Bezemer
Jelto Drenth
Woet Gianotten
Bert Lam